

ZEMPLEN.

Közlöny a társasélet, közgazdaszat s irodalom köréből.

Előfizetési ár:
Egy évre 6 frt.
Félévre 3 frt.
Negyedévre 1 f. 50 k.
Előfizetési pénzek valósággal minden közlemény a szerkesztőséghez S. a. Ujhelybe bérmentv. küldendők. Kéziratok nem adóznak vissza. Nyílt térben egy sor 10 kr.

Hirdetési díj:
3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr.
Többszörinél olcsóbb.
Bélyeg díj mindig 30 kr.
Előfizetések és hirdetések felvételnek Nyíly A. könyvkereskedésében és a szerkesztőségénél.

51-ik szám.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

II-ik évfolyam.

Pesti terménytőzsde november 5.			Zempléni, s felső-magyarhoni vállalatok részvény árfolyama					Vidéki terményárak legutolsó vásár											
Terményárak			C z é g					P i a c z											
	ftos	v. mázsa	Ala-kult	Név-sz. ért.	Be-fiz.	Árfolyam	Buza	Róza	Árpa	Zab	Kukorica	Szesz	Szalma						
							frt kr	frt kr	frt kr	frt kr	frt kr	frt kr	frt kr	frt kr	frt kr	frt kr			
Buza bányai	85	7 15	7 20	Zempléni hitelbank	1869	200	100	S. a. Ujhely	5 10	3 60	2 80	1 80	4	—	37	52			
" " " "	86	—	—	Felső m. hitelbank Eperjes	1368	100	70	Ungvár	6 10	3 80	2 35	2 40	4	—	—	—			
" " " "	87	6 95	7 15	Ungvári hitelbank	1869	200	11 2	Eperjes	5 70	3 65	2 35	1 50	3 50	—	2 4	—			
Árpa malátának	72	2 65	3	Népbank Kassa	1871	50	25	Kassa	7 20	4 80	3 60	2 40	5 80	—	—	—			
" 2-od rangu	72	2 75	3 5	Népbank S. A. Ujhely	1870	—	—	M. Sziget	6 25	4 30	3 50	1 60	5	—	—	—			
Zab	50	1 80	1 85	S. a. ujhelyi takarékpénztár	1866	200	200	Szatmár	5 20	3 26	2 30	1 80	2 80	—	28	40			
Kukorica bányai	—	—	—	Eperjesi " "	1845	105	105	Nyiregyháza	5 80	3	—	2 30	1 90	—	—	—			
" 2-od rangu	—	—	—	Tokaji " "	—	—	—	Miskolcz	—	—	—	—	—	—	—	—			
Bab	85	4 15	4 20	N. Mihályi " "	—	—	—	Debreczen	—	—	—	—	—	—	—	—			
Káposzta reepeze	75	7 62	7 75	Homonnai " "	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—			
" bányai	75	7 40	7 50	Gálszécsi " "	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—			

K Ö Z L E K E D É S

a magyar északkeleti vasút szerencs-ujhelyi pályarészén.

Érkezik		Indul		I. Osztály		II. Osztály		III. Osztály		IV. Osztály		
Szerencs	—	—	—	9 ó. 45 p. d. e.	7 ó. 10 p. estve.	76	48	33	18	—	—	
B. Keresztur	10 ó. 7 p. d. e.	7 ó. 36 p. estve	—	9 ó. 45 p. d. e.	7 ó. 10 p. estve.	1	30	97	65	37	—	
Liszka Tolcsva	10 ó. 35 p. d. e.	6 ó. 8 p. "	—	10 ó. 45 p. d. e.	8 ó. 18 p. "	1	95	1	45	64	54	
Sárospatak	11 ó. 10 p. d. e.	8 ó. 46 p. "	—	11 ó. 15 p. d. e.	8 ó. 51 p. "	2	60	1	94	1	30	73
S. A. Ujhely	11 ó. 34 p. d. e.	9 ó. 13 p. "	—	12 ó. 04 p. d. e.	9 ó. 42 p. "	—	—	—	—	—	—	
Érkezik		Indul		I. Osztály		II. Osztály		III. Osztály		IV. Osztály		
S. A. Ujhely	—	—	—	4 ó. 21 p. reg.	2 ó. 31 p. d. u.	65	49	33	19	—	—	
Sárospatak	4 ó. 40 p. reg.	2 ó. 53 p. d. u.	—	4 ó. 45 p. "	2 ó. 59 p. d. u.	1	30	97	65	36	—	
Liszka Tolcsva	5 ó. 10 p. "	3 ó. 26 p. d. u.	—	5 ó. 20 p. "	3 ó. 36 p. d. u.	1	94	1	46	97	55	
B. Keresztur	5 ó. 43 p. "	4 ó. 03 p. d. u.	—	5 ó. 49 p. "	4 ó. 08 p. d. u.	2	60	1	94	1	30	73
Szerencs	6 ó. 10 p. "	4 ó. 34 p. d. u.	—	—	—	4	77	8	57	2	39	
Miskolcz	—	—	—	—	—	13	59	10	18	6	80	
Pest	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	

Előfizetési felhívás.

„ZEMPLEN“ 1872. III-ik évfolyamára.

Néhány nap mulva a „Zemplén“ II-ik évfolyamát is berekesztjük.

Azon anspiciumok, melyek mellett lapunkat két hosszú év előtt megindítottuk, ha némileg kedvezőbbre fordultak is e mai napig, azért mégsem állunk ott, hogy munkaerőnket teljesen annak szellemi támogatására fordíthattuk volna, az anyagiakkal való folytonos küzdés tevékenységünket igen gyakran elszibbasztá, s ha mind ennek dacára önértetességgel elfoglalt, álláspontunkat föl nem adtuk, tettük ezen reményben: hogy a kitartás végre is meghozza gyümölcseit, s a kezdet nehézségeinek sulya alól kibontakozva, lassan lassan szabatosabb alakot nyerend működésünk, mely kezdettől fogva e megye közérdeinek fejlesztése és megóvására volt irányozva.

Ez okból jövőre, amennyire csak lehet, kizárólag tüzhelyünket érdeklő közlemények és értekezések fognak helyt foglalni hasábjainkon. Az új megyei élet minket is a sorompóba hi: hogy hű tükrét tárhasuk fel mindazon eseményeknek, melyek úgy a közélet mint a társadalom terén koronként felmerülendnek. Szóval törekvésünk minden tekintetben oda irányuland, hogy a „Zemplén“ tisztán speciál érdektív és ez által minden gondolkzó s megyéje szellemi mint anyagi mozgalmi irányt melegen érdeklődő polgár előtt nélkülözhetlenné tehessek.

Állandó rovataink lesznek:

Irányczikkék, értekezések a megye, község, közművelődés, közgazdaszat ipar és kereskedelem köréből.

Nevelészet-i közlemények, különösen a megyei tanügyekre vonatkozólag. Levelezés a megye mozgalmassabb pontjairól.

Tárogató. Apróbb helyi és megyei újdonságok.

Megyei köz és egyéb társulatok gyűléseiről kimerítő tudósítások.

Törvényszéki terem a s. a. ujhelyi kir. törvényszéken előadott perek kivonatos közlése.

Terményárakról szóló kimutatás a megye s a közel vidék nevezetesebb piacairól.

Tárca. Tanulságos és mulattató cikkek s elbeszélésekkel.

Vegyes. A beltartalom mellett gondoskodunk: hogy a külső kiállítás is csinos legyen, valamint arról is, hogy a lapunkba szánt hirdetések lehető gyorsan közöltessenek, mely czélból gyakran fogunk hozni mellékleteket is.

A „Zemplén“ előfizetési ára marad az eddig, ugyanis:

Egész évre 6 frt.
Fél évre 3 frt.
Évnyedre 1 frt. 50 kr.

Az előfizetések postai utalvány mellett a „Zemplén“ szerkesztő-kiadóhivatalához küldendők, s lehetőleg még e hó végeig, hogy a nyomtatandó példányok iránt eleve intézkedhessünk.

S. a. Ujhely, 1871. decz. 20-án.

A „ZEMPLEN“
szerkesztő-kiadó hivatala.

A koldulás mint országos calamitás.

Mai korban már nem a szám s a geographiai helyzet, s nem a szerencse adományai, hanem a képesség, munkásság s erkölcsösség jelölik ki mindenkinek helyét; s ha a sors egyes nemzetet néha a szabadság s hatalom nem várt fokára emeli is, dicsősége hasonló a hullámhoz, melyet a szél hatalma magasra emel, hogy egy rövid pillanat után ismét természetes színvonalára süllyedjen vissza, mert e világon minden csak azon helyet tarthatja meg, melyet betölt, s így nemzetünk állása is azon befolyástól függ, melyet az emberiség közös céljának előmozdítására gyakorol.

Feltehetjük-e, hogy a fentérintett három tulajdonság egyikét: az erkölcsösöget a koldulás igen közelről érinti, s hogy az így az emberi természetben gyökerező szánalom és könyörületnél fogva kötelességet ró nem csupán egyesekre s nemzetekre, de az emberek egyetemére is, miután a koldulásnak mindenféle utat nyit a felebaráti szeretet?

Vajjon mondhatja-e nemzetünk, hogy e részben az emberiség közös céljának előmozdítására s közös kötelességének teljesítésére befolyást gyakorol, midőn koldusai ország- világszerte szétszortan alamizsnáért könyörögnek, s midőn lázárjai rovására folyvást álkoldusok veszik igénybe a keresztényi szeretetet, s lopnak, rabolnak, csonkítanak és gyujtogatnak ott, a hol lehet és a hol álszenteskedésük kitudódva, társadalmi rendszerünk ilyetén visszáságának kárhóztatásával elutasítja őket a kegyelet?

Valóban itt az ideje, hogy ezen társadalmi kinövéssekkel számoljon, s részben befolyását valahára érvényesítse nemzetünk, miután ennek elodázását a polgáriult világ gondotlanságnak, s ezt közérkölesiségünknek -hajlandó felróni, annál is inkább, mivel a civilizált fogalmak szerint egyesek áldozatkészsége még nem a nemzet áldozatkészsége, s egyesek erkölcsi emelkedettsége még nem a nemzet erkölcsi emelkedettsége, mert mindezt egy nemzetnél csak is humanistikus intézményei igazolhatják.

Igaz ugyan, hogy nemzetünknek sok jótékony célja intézetére utalhatunk eddig is már; de az is igaz, hogy azok legtöbbje egyesek áldozatkészségének a kifolyása. És így mint nemzet a humanitás terén kevésbé mutathat fel oly eredményt, mely erkölcsi emelkedettséget a civilizált világ előtt oly mértékben igazolhatná, mint a minő mértékben azt valóban megérdemelt, miután e részbeni mulasztásait éppen azoknak róhatja fel, kik nemzeti akaratainak érvényesülését folyvást akadályozták, s kik egyre sirásói szakmát teljesítének nemzeti függetlenségének eltemetése fölé.

Az ily nehéz idők azonban már elmúltak, és a nemzeti akarat vissza nyéré azon rugékonyságát, melynek nyomán az az adott viszonyokhoz képest a történelem szerint is oly magas tettekben nyilvánult; s így semmi kétség az iránt, hogy nemzetünk, akaratának érvényesíthetése tudatában, a humanitás terén is, főleg látáraink rongyai érintésére ismét magas tettekhez hevül, s részvétének melegével övedzi körül a valóban szenvedőket, és a kor igényeinek megfelelőleg nem egyesek fillérjeire, hanem a nemzet gondoskodására utalja azokat ezentúl; míg az álszentkedőket a büntetés egész súlyával megzabolazza.

Igen, ezentúl! Mert ha eltúrte is eddig nemzetünk, hogy annyi évszázadon ke-

resztül koldusai karaván módjára záródokolják be egy darab kenyérért az országot, s közülök sokan az éhezés gyötrelmei következtében mindinkább elgyengülve lassu halállal muljának ki: ezentúl ez a civilizált világ fogalmak szerint is annál kevésbé engedhető meg, mivel a kultur államok e részbeni törekvéseivel szemben pellengére állíthatnák a nemzeti érzület;

mivel, főleg vásár és bucsujárat alkalmával a sárban, vagy porban csonka tagokkal s tátongó sebekkel fetregő koldusok hosszú sorának egyre dörgő jajkiáltásai a jó érzéseket borzadálylyal töltik el, s egyesek könyörületére szorulva, csak a nemzet részvétlenségét tüntetik föl;

mivel látáraink elhagyatottsága folytán roppant nagy azok száma is, kik alkoldusként veszik igénybe a könyörületet s ezen ürügy alatt a tulajdont támadják meg, s a közbirtanságot veszélyeztetik; és hányan vannak, kik gonosz céljuk elérhetése tekintetéből ártatlan gyermekeket rabolnak el, és a humanitás guuyára bennév a csonkává teszik azokat; hányan ismét olyanok, kik elhagyatottságukat felhasználva, összegyűjtött alamizsnájukat napról napra csak a kocsák szenyes falai között istenkáromlás mellett dözsölésre prédálják el.

Valóban ideje, hogy az ily társadalmi kinövéseket mielőbb orvosolja nemzetünk; követeli ezt a kor geniusa; de követeli ezt az értelem s érzelm is a humanitás s közérkölesiség érdekében egyaránt.

E részbeni orvoslásnak pedig következő módjai volnának szerintem:

1) a munkaképtelen koldusok statisztikai összeírása a megyék által, s annak felterjesztése a miniszteriumhoz;

2) a koldusok számához képest minden megyében egy-egy ispóty felállítására országos költségen;

3) koldusok élelmezése a megyék útján szintén országos költségen, miután egy-egy megyében több vagy kevesebb

koldus van, s így egyik megye a másik előnyére nem terhelhetnék;

4) a koldusok fölötti fegyelmet s azok ápolását a megyék közegeik által gyakoroltatnák;

5) a koldulásnak befogatás s büntetés terhe alatti megtiltása.

Igen, én e terhet a nemzet, tehát az állam által óhajtanám viseltetni! Nemzetünk ez által is csak az emberiség közös célját mozdítaná elő, és a civilizált világ irányában adóját róná le; másrészt pedig a koldulásból származó vérlázító „Chronicus” esetek szüntethetnek meg egyesek, családok s emberiség érdekében egyaránt; mely erkölcsi haszon mellett megvolna ennek az az anyagi haszna is, hogy nemzetünknek e célra adóképen fizetendő filérjei hasonlíthatlanul kevesebbre fognának rugni, mint a mennyivel magán uton jelenben koldusainak adózik, s egyszerűen mind oly alap válnék abból, mely ezen adó-nem fentartását később feleslegessé tenné; így aztán a koldulás megszűnésével megszűnnék az teher lenni a nemzet vállain.

Kunsch.

Tárogató.

(Helyi, megyei s vidéki ujdonságok)

(!) **A s. a. ujhelyi választó kerületben** ma ment végbe a képviselő választás, mely — tekintve a szembenálló feleket, kétség kívül az ország legnevezetesebb eseményei közé sorozható ez idő szerint. A választás reggeli 10 órakor vette kezdetét, s mind két fél kitartó buzgalma mellett egész nap és este tartott. Éjfél előtt fél órával a választási elnök Besenyei Gábor következő enunciatióval lépett ki a megyeház erkélyére: „A szavazatok össze számítottván következő eredményt

TÁRCZA.

Lucretia.

(Korrajz)

Irta Kretovics József.

(Folytatás.)

IV.

Lucretia.

Rómától egy pár órai távra — az akkori szokás szerint — erős kőfallal s nagy érc-kapukkal körülvéve: fekszik Collatia.

Csend és nyugalom van a városban mindenütt, csak a főutca egyik sarképületének egy ablaka van némi világossággal ellátva.

E házban lakik Spurius Lucretius, Lucretia atyja és Collatinus ifju nőjével Lucretiával.

Azon szobában, melyből a világosság látszik, egy nő ül, szolgálóktól környezve; mindnyájan fonással foglalkoznak.

E nő a szépség királynője! sugár termetű, sötét igéz szemű, piros ajku, melyek beszéd közben folytonos mosolyra nyitvak; egyszerű hosszú házi öltönye fényes övvel van a karcsu derékhoz szorítva, mely felett — mint két őrszem — domborodtak ki szebb halmak. E nő Lucretia, Spurius leánya, Collatinus erélyes nője.

— Ez a rómaiak története a Tarquiniusokig — Szólt e nő, ki egy régebben kezdett előadást látszék folytatni — eddig szabad volt Róma; de ezen család tagjai minthogy önzők s kicsapongók lévén mindig kisebb és kisebb ténre szoríták a nép hatalmát, hogy csak magok erősödjének. Végre a mostani uralkodó mindent magához ragadott úgy anyyira, hogy most minden pillanatban várhatni lehet a nép-

felkelést. S nekem, kinek atyám és férjem távol tőlem a király szolgálatában, ámbár a házáért harcolnak, kell félni legjobban, mivel házunkat, ugye lehet, a nép királyságtól hiszi; pedig látának sziveinkbe! Atyám, egy megöszült és római; férjem e családból származott ugyan, de halálos ellenségök, mert rég átlátta hibáikat; és én, ki ilyenektől vagyok körülvéve, én egy szabad rómainak, egy megöszült királygyűlölőnek egyetlen leánya, kit midőn szólni tanítottak, a Tarquinius nevet mint gyűlölet tárgyat s kiállhatlant füstök előttem le mindig, s most, mint e család egyik ellenségének nője: lehetnék-e királyságtól? ... s végre ha én az volnék is, mit használna egy gyöngyűző ott, hol nagy emberek s férfiak állnak utban? ...

S mielőtt tovább folytathatta volna, az ajtó kardok csörgése közt felnyit s azon a két Tarquinius, Tullius Velerius, Junius Brutus és Tarquinius Collatinus lépének be.

A cselédség közt rögtön felbomlott a rend megszakitva lön a csend, melynek tanui valánk s kiki a vendégekkel lön elfoglalva.

Lucretia, miután a vendégeket nyájason üdvözlé: — A sors hozta önöket — ugymond szerény lakomba — s ülést mutatott ki számukra, férjéhez ment, őt megcsókolva, mondá:

— Mi jó hír vezérelt haza titeket kedves férjem?

Collatinus, mivel e hirtelen megszólítást nem várta, s így nem volt elkészülve a feleletel minthogy pedig valódi jövetelök okát titokban kelle tartaniok; vagy pedig, hogy komolynak látszék; hideg udvariassággal megcsókolá nejét s ennyit válaszolt:

— Semmit.

A szerető nő nem értvén férje hidegségét, szó nélkül soká néze rá; hideg borzadály futotta végig idegeit; egyszerre százféle gondolat fordult meg agyában: Talán férje honarú s számkivetését hozá hirül?! De az volt vigasztalója, hogy fegyvereit nála látá. — Vagy talán ő árultatott el férje előtt?! Nem. Itt ön-

tudata s lelki tisztasága nyugtatá meg. — Végre azon rémség furódott agyába: Talán megverettek a rómaiak, s most férje és a királyfiak rejtekhelyet keresve ide fordultak, s ezen hitében még atyja köztök nem léte is megerősíté. E gondolatra felébredt benne azon vágy, mi a római polgároknál mint üdv- és éltetadó kinos régtől óhajta van: a szabadság élvezete! s azon agyrepesztő valóság, hogy férje a királyfiakkal, atyja — egy megöszült királygyűlölő s a néptől tisztelt romai polgár házához jöttek menekülni, s hogy férje is, kit ő oly forrón szeret ellesége a szabadságnak: elkeseredett, s felgondolván a két dolog nagy voltát: szive majd meg hasadt. Egy benső szökat azonban arra készteté: válassz s ő — a hazát választá.

Nem áthatván tovább ellent e lelki kínoknak gunyosan tekintett körül, s tekintete férjén állt meg; elkeseredve így szóló hozzá:

— Mint képzeljem én azt férjem, hogy ti a sereget elhagyva, éjjel jöttök hozzám? talán meggyőzték a rutullusok és azért jövétek, hogy elrejtselek titeket öldöklő fegyverök elől? oh én ezt nem fogom tenni! Ti római férfiak vagytok!

E kérdéssel egyszeremind figyelmeztetni akará férjét a szabadságra; de látván, hogy ő nem érti e mondat nagyságát, ismét folytató:

— Én római nő vagyok, kinek kötelessége megvetni gyávákat, s magasztalni a hősokeket! — szólt s büszkén tekintett a férfiakra.

A négy férfi, Collatinus kivételével, egymás szemébe nézett, nem tudván mire érteni e szökat, Lucretia pedig e hallgatást gondolatának igazságára magyarázván, a vendégekhez fordulva szólt:

— Önöket is mint gyávákat megvetem, s téged Collatinus ezennel visszautasítlak a sereghez: vívd ki becsületed s nőd szeretetét, s ha ezt megteszed akkor jöjj, ölelő karom fog várni, mint oly római, ki nem gyalázta meg ősei becsületét, s nem adta el gyáván apai vérrrel szerzet szentföldét.

mutattak: gr. Lónyay miniszterelnök nyert 509, Matolay Etele pedig 547 szavazatot, minél fogva Matolay Etele 36 szót többséggel a s. a. ujhelyi kerület megválasztott képviselőjének ezenel kijelentem. "Dörgő és szünni nem akaró, éljen Matolay Etele!" hangzott a megyeház előtti tért elfoglaló nagy tömeg ajkáról, majd legott fáklyák gyújtattak s a Rákóczy induló lelkesítő hangja mellett megindult a tömeg Matolay Etele lakása felé. A helyszínére érkezvén, Fejes István s. a. ujhelyi ref. lelkész szólott nevében a helyzet komolyságától áthatott emelkedettséggel, melyre megválasztott képviselőnk felelt, többször megéljenezett tiszta hazafias szabású beszédével, letévén programját, mely az országos balközép elveinek hódol — Fejes István kezeibe. Ezután a fáklyásmenet Oláh Dánielnél tisztekedett, ki az ügy diadalra juttatásának egyik lankadatlan vezérharcosa volt. A fáklyásmenet — mintegy 300 fáklya gyújtván meg, — egyike volt a legimposantabbaknak melyeket eddig Ujhely város látott, mely a lelkesedés valódi és mesterkéletlen kifolyásának tekinthető. A választás a legpéldásabb rendben folyt le, úgy hogy az e tekintetben is korrektnek mondható. A választás, mint politikai tény hordereje fölött országos lapjaink vannak hivatva, tüzesebben szólni, míg mi lapunk kimért köre s annak nemzetgazdasági és socialis színézetével fogva, csupán a megtörténtek regisztrálására szorítkozhatunk, mely azonban nem zárja ki azt: hogy szívünk-ből ne kiáltunk: **Éljen Matolay Etele országgyűlési képviselőnk!!**

(!) **Egy valóban** nemes s csakis gyöngéd női keblekhez illő ügységre kell t. olvasóink tudomására hoznunk Ugyanis Fekete-Otte Hedvig asszony, ki a nőnevelés terén néhány év óta oly kiváló szép eredménnyel és sikerrel fáradozik városunkban, — a karácsoni ünnepek alkalmával 4 árva fiucsokát öltöztetett fel tetőtől talpig teljesen új ruhával, melyet fel-

ügyelete alatt növendékei készítettek s egyszersmind meg is vendégelék. Megható volt a pillanat, midőn e szegény árvák felöltözöttve a ünnepiesen díszített karácsonyfa előtt álltak. Fogadják a nemes lelkű nő e valóban nemes tetteért az árvák nevében ezenel kifejezett hálás köszönetünk és elismerésünket.

(!) **Mai számunk** ez évben utolsó levél, lehetetlen ez alkalommal t. olvasóink irányában ki nem fejezni forró köszönetünket azon áldozatkész buzgalomért melyel vállalatunkat ez év folytán is pártfogolni kegyeskedtek. Azon reményben: hogy a ráuk jövő év ismét együtt találánd bennünket, t. olvasóinknak **boldog új évet** kívánunk.

(!) **Gróf Andrássy Gyula** birodalmi külügyér a következő levelet intézte Zemplénmegye alispánjához.

Tekintetes alispán ur! Miután a felséges uralkodóház és a külügyek miniszterévé lett legkegyelmesebb kinevezetésem folytán rendes lakhelyemet Bécsbe kellett áttennem, immár nem vagyok azon helyzetben, hogy országos képviselői tisztemet, melyet a sátoralja-ujhelyi választó kerület bizalma reám ruházni szíveskedett, továbbra is viselhessem.

Kénytelen lévén ennélfogva képviselői állásomról lemondani, mely sajnálattal kelle visszahagynom legbecsesebb zálogát azon megtisztelt bízalomnak, melyet küldöm részéről magyar kormányelnöki állásom egész tartama alatt birni szerencsés valék.

Mielőtt tehát tisztelt megbízóim polgári jogaik legszebbikének újabb gyakorlatába bocsátkoznának: kedves kötelességemnek ismerem azon nagybecsű bízalomért, melyben a nevezett kerületnél három törvényhozási időszak folyamata alatt részesülni szerencsés valék, legőszintebb köszönetemet azon hozzáadással fejezni ki, miszerint részemről mindig kedvesen fogok visszaemlékezni azon időre, mely alatt hazai törvényhozásunk termeiben a nevezett kerületet képviselni feladatam vala.

Az elválás e percében csak sajnálom lehet, hogy jelen állásomban személyesen nem adhatok számot arról, mikép feleltem meg küldöm bizalmának, melylyel oly hosszú évek során át megajándékozva valék; de vigasztala más részt azon öntudat, hogy e tettek mezején levén hivatva működni, tisztelt megbízóim bizonyára azokban fogják keresni és találni próbakövet azon tevékenységnek is, melyet képviselői küldetésem alapján kifejtetni alkalmam volt.

Legőszintebb óhajtam az, hogy hazánk legújabb történelme csak kezdete legyen egy

szébb jövőnek, a melyben az utókor csak a kezdeményezés gyöngé művét ismerje fel.

Legyen szabad végül felkérnem t. alispán urat, mint a sátoralja ujhelyi kerület egyik választóját, miszerint fentebbi búcsúszavaimat a nevezett kerület többi választójával alkalmilag közölni méltóztassék, hazafiai őszinte tisztelettel maradva egyebiránt tekintetes alispán urnak.

Bécsben, 1871. december hó 15-én.

alázatos szolgája

Andrássy Gyula

(!) **Zemplénmegye** alakulási közgyűlése 1872 ik év január 9 ik napjára tüzetett ki. Az e czélból szétküldött főispáni meghívás így szól:

Zemplénmegye bizottsági tagjaihoz. Az 1870. évi 42. törvényczikk alapján újabb szervezendő törvényhatóság egyetemét jövőben képviselő bizottságnak választás alá eső tagjaita megye valamennyi kerületében megválasztva, s az igazoló-választmányuk hozzájárulással betérjesztett jelentése szerint ezen bizottsági tagoknak háromnegyede már igazolva is lévén: a fentidézett törvényczikk 39-ik §-ában megjelölt főispáni jogom alapján az ugyanazon szakaszban megállapított alakulási közgyűlés hatánapján 1872. évi január hó 9-ik napjának d. e. 10 óráját Sátoralja-Ujhely városába a megye székházához akként hívom ki, hogy

az alakulási gyűlés után folytatólag január 10-ik s esetleg következő napjain a megyei tisztviselők választása fog megtartatni.

Ezen a nemzeti közéletben történelmi korszakot képező átalakulás nagy fontosságu és ünnepélyes eljárás, melylyel egy boldogabb jövőnek, s a megyei önkormányzati közélet egy új korszakának kezdeményezési alapköve tétetik le; a megyei bizottságnak a fent idézett 1870. évi 42. törvényczikk 19. §-a értelmében jogosult t. cz. tagjait hazafias üdvözléssel hívom meg, megjegyezvén, hogy a tisztválasztás végeztével a megyei új tiszti kar közreműködése mellett folytatólag tartandó első közgyűlésben a megyét és egyeseket érdeklő napi sorrendben levő ügyek fognak tanácskozás illetőleg tárgyalás alá vétetni s elintéztetni.

Kelt Velejtén, december hó 21-én, 1871.

Gróf Andrássy Aladár s. k.

Zemplénmegye főispánja.

(!) **Meghívás.** A mádi ref. „énekkar” 1872. január 7-én Mádton, a nagyvendéglő te-

Collatinus hallva, hogy vendégei mennyire megsértettek nője által; nem gondolva arra, hogy mennyi igazság rejlik szavaiban; elkéserevő e kellemetlen fogadtatás által, mit egész más alakban festett le önmagának: komoly haragra lobbant.

— Jerünk barátim! — kiáltá — mert látom, hogy nőm nem veszi jó néven látogatásunkat s engem mint egy tolvajt küld ki e házból a halál elé. — Isten vedel! utoljára látod most Collatinust, ki csak érted élt, s érted és hazájáért fog meghalni. Éljen boldogul!... — s ingadozó léptekkel haladt az ajtó felé.

Lucretia látván, hogy beszéde rosz hatást szült; s felébredt benne azon forró szeretet mit férje iránt érzett; ismét azon gondolat furódott agyába: hátha nem igaz mit gondolt?! hátha! hátha! s a megbánás fájdalomtól megingatva, sirt; kezeit össze kulcsolva: reszketett s lerogyott férje térdéihez, azt átkarolva, csak ennyit birt szólani:

— Bocsánat — oh — Colla — tinus — oh férjem — bocsánat! — s eszméletlenül esett a földre.

Collatinus látván nője kétségbeesését, a fájdalomtól, mit hirtelen fellobbanása által ennek okozott áthatva, kissé megrettent. S midőn nőjét eszméletlenül látá maga előtt a földön feküdni, elfelejtett mindent, mi történt; lehajolt hozzá, öltönye belsejéből egy kis szelenczét vett elő s azt orra alá tartá, míg másik kezével ütörét tapintá.

Lucretia felnyitá kökény kék igéző szemét Collatinus féltre tevén a szelenczét, felémelte a kedves hölgyet, homlokát megcsókolva keblére ölelé.

— Én megbocsátok — szólott — de vendégeidről kérd azt, kiket mélyen sértettél meg.

— Uraim! — szólott töredezett hangon az elgyöngült nő — bocsássanak meg egy szegény tébolyodottnak, ki önöket megsértette elhamarkodott beszédével.

Sextus felállott ülő helyéről, melyet e köz-

ben elfoglalt s Lucretiához menve, ajkához emelvé annak reszkető kezét s édes hangon így válaszolván:

— Oh kedves hölgy! ön hasonló Junóhoz, az istennők legszebbikéhez; — kegyed csak kötelességét teljesít, midőn hozzánk ama szavakat intéz, melyek csak római nőhöz illének és ki azokat érti, nemhogy megharagudnék, hanem büszkén fog vele dicsekedni mindenütt, hogy miként fogadják egy római nő férjét és vendégeit, kik ott hagyva a hazáért küzdő sereget, dözsölni mennek haza. De egyszersmind megnyugtatom kegyedet a felől, hogy miért háborgattuk csöndes magányát, s miért jövünk Collatiába ily késő éjjel?

— Barám! — suttogá Valérius az ifjabb Tarquiniushoz — bátyád elárulja tervünket.

— Légy nyugodt! felele ez — van nekiesze!

— Mi kedves hölgy! — folytatá Sextus — már Rómából jövünk, hová azért mentünk, hogy megtudjuk a nép hargulatát: vajjon szeretik-e a rutulusok elleni harcot, s nem nyugtalanok-e a katonák távollétében? Kegyedet is kedves hölgy, azért látogattuk meg hogy nincs-e veszélynek kitéve. De im, mint látjuk, ugy a hon mint kegyed biztosítva van a félelemtől, s nyugodtan folytathatjuk a harcot. — Szólt s elmerengett a bájós nő kecsdus természetén.

— Barátom tied a győzelem! sugá Brutus Collatinus kezét megszorítván — nézd Sextust mint hódol nőd előtt; lásd, remeg! én ismerem őt, ő azok közé tartozik, kik a nőket bálványozzák. Ő nem gondol többé vissza szavára, mit ez előtt egy pár órával mondott; se jövőjét nem tartja szem előtt; ő csak a jelennek hódol.

— Te jobban ösmered őt mint én. — Felele oda vetőleg Collatinus. — Hanem nézd barátom — folytatá az ablakon kinézve — nagyon elkéstünk, a hajnal pirja már fel jött keleten.

— Sógor! — kiáltá Brutus Sextusra — készülj, mert virrad, s a sereg majd nyugtalanulodni fog.

— Halgass! — dörmögé boszusan Sextus, egy komoly pillantást vetett Brutusra — hagyj még nyugton egy perczig. A sereget ne féltsd, majd féken tartja Spurius atyánk. — S ismét beszédebe eredt Lucretiával.

— De bátyám! Brutusnak igaza van — szólott az ifjabb Tarquinius — mit fognak gondolni a táborban, ha mi ott nem leszünk; a sereg összezavarodik, ha vezére nincs, s az ellenség a zavart könnyen felhasználhatja; más volna ha Collatinus vagy Valérius barátaink ott volnának, mert az ő tekintélyök sérthetetlen a sereg előtt.

Ily s hason sürgetéseknek végre engedett Sextus s Lucretiát az Istennők kegyébe ajánlván elbucszúék.

A férfiak lovaikra ülve elhagyák Collatiát.

Ha Sextus arcát vizsgáljuk, könnyen kivehetnők azt, hogy a szenvedély, mely e férfi természetébe családi örökségkép átszállott Lucretia látása által egész nagyságában felizgatott.

Gondolatokba merülve ült lován szóltanul, nem vett részt társai élczeléseiben, mely reá is kiterjedt szótlansága miatt.

E férfi, kinek egész élete kéjelgésből állott, Lucretia látásakor oly szenvedélyesen ragadtatott el annak szépsége által, miszerint nem titkolható el a hatást, melyet e nő reá gyakorolt, s titkon önként igazat adott Collatinus szavainak, azonban el nem feledheté azt, mit ez mondott, hogy „erélyesebbet Itália nem szült még mint neje!” s ez mint sértő gúny hangzott szüntelen fülébe, s csakis azon szándékkal ment Collatiába, hogy meggyőződjék, ha valóban oly forró szerető-e Lucretia férjét; holott ez e korban Rómában ritka volt, mert a Tarquiniusok kora, kivált ez időben valódi erkölcsi sülyedés kora volt a római birodalomban. De meggyőződött a valóról, mely őt dühössé tette, s felébresztette benne erkölcstelen vágyait.

(Vége köv.)

mutattak: gr. Lónyay miniszterelnök nyert 509, Matolay Etele pedig 547 szavazatot, minél fogva Matolay Etele 36 szótöbbséggel a s. a. ujhelyi kerület megválasztott képviselőjének ezenel kijelentem. "Dörgő és szünni nem akaró, éljen Matolay Etele!" hangzott a megyeház előtti tért elfoglaló nagy tömeg ajkáról, majd legott fáklyák gyújtattak s a Rákóczy induló lelkesítő hangja mellett megindult a tömeg Matolay Etele lakása felé. A helyszínére érkezvén, Fejes István s. a. ujhelyi ref. lelkész szólott nevében a helyzet komolyságától áthatott emelkedettséggel, melyre megválasztott képviselőnk felelt, többször megéltenezett tiszta hazafias szabású beszédével, letévén programját, mely az országos balközép elveinek hódol — Fejes István kezeibe. Ezután a fáklyásmenet Oláh Dánielnél tisztelkedett, ki az ügy diadalra juttatásának egyik lankadatlan vezérharczósa volt. A fáklyásmenet — mintegy 300 fáklya gyújtatván meg, — egyike volt a legimposantabbaknak melyeket eddig Ujhely város látott, mely a lelkesedés valódi és mesterkéletlen kifolyásának tekinthető. A választás a legpéldásabb rendben folyt le, úgy hogy az e tekintetben is korrektnek mondható. A választás, mint politikai tény hordereje föltött országos lapjaink vannak hivatva, tüzesebben szólani, míg mi lapunk kimért köre s annak nemzetgazdasági és socialis színézetével fogva, csupán a megtörténtek regisztrálására szorítkozhatunk, mely azonban nem zárja ki azt: hogy szívünk-ből ne kiáltunk: **Éljen Matolay Etele országgyűlési képviselőnk!!**

(!) **Egy valóban** nemes s csakis gyöngéződi keblekhez illő ügnyt kell t. olvasóink tudomására hoznunk Ugyanis Fekette-Otte Hedvig asszony, ki a nőnevelés terén néhány év óta oly kiváló szép eredménnyel és sikerrel fáradozik városunkban, — a karácsoni ünnepek alkalmával 4 árva fiucsokát öltöztetett fel tetőtől talpig teljesen új ruhával, melyet fel-

ügyelete alatt növendékei készítettek s egyszersmind meg is vendégelék őket. Megható volt a pillanat, midőn e szegény árvák felöltöztetve a ünnepiesen díszített karácsonyfa előtt álltak. Fogadja a nemes lelkű nő e valóban nemes tevért az árvák nevében ezennel kifejezett hálás köszönetünk és elismerésünket.

(!) **Mai számunk** ez évben utolsó levén, lehetetlen ez alkalommal t. olvasóink irányában ki nem fejezni forró köszönetünket azon áldozatkész buzgalomért melyel vállalatunkat ez év folytán is pártfogolni kegyeskedtek. Azon reményben: hogy a ránk jövő év ismét együtt találánd bennünket, t. olvasóinknak **boldog új évet** kívánunk.

(!) **Gróf Andrássy Gyula** birodalmi külügyér a következő levelet intézte Zemplénmegye alispánjához.

Tekintetes alispán ur! Miután a felséges uralkodóház és a külügyek miniszterévé lett legkegyelmesebb kinevezetésem folytán rendes lakhelyemet Bécsbe kellett áttennem, immár nem vagyok azon helyzetben, hogy országos képviselői tisztemet, melyet a sátoralja-ujhelyi választó kerület bizalma reám ruházni sziveskedett, továbbra is viselhessem.

Kénytelen lévén ennél fogva képviselői állásomról lemondani, mely sajnálattal kelle viszszaadnom legbecsesebb zálogát azon megtisztelő bizalomnak, melyet küldöm részéről magyar kormányelnöki állásom egész tartama alatt birni szerencsés valék.

Mielőtt tehát tisztelt megbízóim polgári jogaik legszebbikének újabb gyakorlatába bocsátkoznának: kedves kötelességemnek ismerem azon nagybecsű bizalmért, melyben a nevezett kerületnél három törvényhozási időszak folyamata alatt részesülni szerencsés valék, legőszintébb köszönetemet azon hozzáadással fejezni ki, miszerint részemről mindig kedvesen fogok viszszaemlékezni azon időre, mely alatt hazai törvényhozásunk termeiben a nevezett kerületet képviselni feladatomban vala.

Az elválás e perczében csak sajnálom lehet, hogy jelen állásomban személyesen nem adhatok számot arról, mikép feleltem meg küldöm bizalmának, melylyel oly hosszú évek során át megajándékozva valék; de vigasztala más részt azon öntudat, hogy e tettek mezején levén hivatva működni, tisztelt megbízóim bizonyára azokban fogják keresni és találni próbakövet azon tevékenységnek is, melyet képviselői küldetésem alapján kifejtteni alkalmam volt.

Legőszintébb óhajításom az, hogy hazánk legújabb történelme csak kezdete legyen egy

szébb jövőnek, a melyben az ntókor csak a kezdeményezés gyöngé művét ismerje fel.

Legyen szabad végül felkérnem t. alispán urat, mint a sátoralja-ujhelyi kerület egyik választóját, miszerint fentebbi búcsúszavaimat a nevezett kerület többi választóival alkalmaslag közölni méltóztassék, hazafiúi őszinte tisztelettel maradva egyébiránt tekintetes alispán urnak.

Bécsben, 1871. december hó 15-én.

alázatos szolgálója

Andrássy Gyula

(!) **Zemplénmegye** alakulási közgyűlése 1872 ik év január 9-ik napjára tüzetett ki. Az e czélból szétküldött főispáni meghívás így szól:

Zemplénmegye bizottsági tagjaihoz. Az 1870. évi 42. törvényzikk alapján újból szervezendő törvéayhatóság egyetemét jövőben képviselő bizottságnak választás alá eső tagjaita megye valamennyi kerületében megválasztva, s az igazoló-választmányának hozzáam beterjesztett jelentése szerint ezen bizottsági tagoknak háromnegyede már igazolva is lévén: a fentidézett törvényzikk 39-ik §-ában megjelölt főispáni jogom alapján az ugyanazon szakaszban megállapított alakulási közgyűlés határnapján 1872. évi január hó 9-ik napjának d. e. 10 óráját Sátoralja-Ujhely városába a megye székházához akként hívom ki, hogy

az alakulási gyűlés után folytatólag január 10-ik s esetleg következő napjain a megyei tisztviselők választása fog megtartatni.

Ezen, a nemzeti közéletben történelmi korszakot képező átalakulás nagy fontosságu és ünnepélyes eljárás, melylyel egy boldogabb jövőnek, s a megyei önkormányzati közélet egy új korszakának kezdeményezési alapköve tetetik le; a megyei bizottságnak a fent idézett 1870. évi 42. törvényzikk 19. §-a értelmében jogosult t. cz. tagjait hazafias üdvözléssel hívom meg, megjegyzevén, hogy a tisztválasztás végzetével a megyei új tiszti kar közreműködése mellett folytatólag tartandó első közgyűlésben a megyét és egyeseket érdeklő napi sorrenden levő ügyek fognak tanácskozási illetőleg tárgyalás alá vétetni s elintéztetni.

Kelt Velejtén, december hó 21-én, 1871.

Gróf Andrássy Aladár s. k.

Zemplénmegye főispánja.

(!) **Meghívás.** A mádi ref. „énekkar” 1872. január 7-én Mádton, a nagyvendéglő te-

Collatinus hallva, hogy vendégei mennyire megsértettek nője által; nem gondolva arra, hogy mennyi igazság rejlik szavaiban; elkésredve e kellemetlen fogadtatás által, mit egész más alakban festett le önmagának: komoly haragra lobbant.

— Jerünk barátim! — kiáltá — mert látom, hogy nőm nem veszi jó néven látogatásunkat s engem mint egy tolvajt küld ki e házból a halál elé. — Isten vedel! utoljára látod most Collatinust, ki csak érted élt, s érted és hazájáért fog meghalni. Éljen boldogul!... — s ingadozó léptekkel haladt az ajtó felé.

Lucretia látván, hogy beszéde rosz hatást szült; s felébredt benne azon forró szeretet mit férje iránt érzett; ismét azon gondolat furódott agyába: hátha nem igaz mit gondolt?! hátha! hátha! s a megbánás fájdalomtól megingatva, sirt; kezeit össze kulcsolva: reszketett s lerogyott férje térdeire, azt átkarolva, csak onnyit birt szólani:

— Bocsánat — oh — Colla — tinus — oh férjem — bocsánat! — s eszméletlenül esett a földre.

Collatinus látván nője kétségbeesését, a fájdalomtól, mit hirtelen fellobbanása által ennek okozott áthatva, kissé megrettent. S midőn nőjét eszméletlenül látá maga előtt a földön feküdni, elfelejtett mindent, mi történt; lehajolt hozzá, öltönye belsejéből egy kis szelenczét vett elő s azt orra alá tartá, míg másik kezével ütöré: tapintá.

Lucretia felnyitá kökény kék igéző szemét Collatinus félre tevén a szelenczét, felémelte a kedves hölgyet, homlokát megcsókolva keblére ölelé.

— Én megbocsátok — szólott — de vendégeidről kérd azt, kiket mélyen sértettél meg.

— Uraim! — szólott töredezett hangon az elgyengült nő — bocsássanak meg egy szegény tébolyodottnak, ki önöket megsértette elhamarkodott beszédével.

Sextus felállott ülő helyéről, melyet e köz-

ben elfoglalt s Lucretiához menve, ajkához emelék annak reszkető kezét s édes hangon így válaszolván:

— Oh kedves hölgy! ön hasonló Junóhoz, az istennők legszebbikéhez; — kegyed csak kötelességet teljesít, midőn hozzánk ama szavakat intézte, melyek csak római nőhöz illének és ki azokat érti, nemhogy megharagudnék, hanem büszkén fog vele dicsekedni mindenütt, hogy miként fogadja egy római nő férjét és vendégeit, kik ott hagyva a hazáért küzdő sereget, dözsölni mennek haza. De egyszersmind megnyugtatom kegyedet a felől, hogy miért háborgattuk csöndes magányát, s miért jövünk Collatiába ily késő éjjel?

— Barám! — sottogá Valérius az ifjabb Tarquiniusához — bátyád elárulja törvényeket.

— Légy nyugodt! felele ez — van nekiesze!

— Mi kedves hölgy! — folytatá Sextus — már Rómából jövünk, hová azért mentünk, hogy megtudjuk a nép hargulatát: vajjon szeretik-e a rutullusok elleni harcot, s nem nyugtalanok-e a katonák távollétében? Kegyedet is kedves hölgy, azért látogattuk meg hogy nincse veszélynek kitéve. De im, mint látjuk, ugy a hon mint kegyed biztosítva van a félelemtől, s nyugodtan folytathatjuk a harcot. — Szólt s elmerengett a bájós nő kecskus természetén.

— Barátom tied a győzelem! sugá Brutus Collatinus kezét megszorítván — nézd Sextust mint hódol nőd előtt; lásd, remeg! én ismerem őt, ő azok közé tartozik, kik a nőket bálványozzák. Ő nem gondol többé vissza szavára, mit ez előtt egy pár órával mondott; s e jövőjét nem tartja szem előtt; ő csak a jelennek hódol.

— Te jobban ösmered őt mint én. — Felele oda vetőleg Collatinus. — Hanem nézd barátom — folytatá az ablakon kinézve — nagyon elkéstünk, a hajnal pirja már fel jött keleten.

— Sógor! — kiáltá Brutus Sextusra — készülj, mert virrad, s a sereg majd nyugtalanokdni fog.

— Halgass! — dörmögé boszusan Sextus, egy komoly pillantást vetett Brutusra — hagyj még nyugton egy perczig. A sereget ne féltsd, majd féken tartja Spurius atyánk. — S ismét beszédbe eredt Lucretiával.

— De hátyám! Brutusnak igaza van — szólott az ifjabb Tarquinius — mit fognak gondolni a táborban, ha mi ott nem leszünk; a sereg összezavarodik, ha vezére nincs, s az elenség a zavart könnyen felhasználhatja; más volna ha Collatinus vagy Valérius barátaink ott volnának, mert az ő tekintélyök sérthetetlen a sereg előtt.

Ily s hason sürgetéseknek végre engedett Sextus s Lucretiát az Istennők kegyébe ajánlván elbucszúék.

A férfiak lovakra ülve elhagyák Collatiát.

Ha Sextus arcát vizsgáljuk, könnyen kivehetnők azt, hogy a szenvedély, mely e férfi természetébe családi örökségkép átszállott Lucretia látása által egész nagyságában felizgatott.

Gondolatokba merülve ült lován szóltalanul, nem vett részt társai élczeléseiben, mely reá is kiterjedt szótlansága miatt.

E férfi, kinek egész élete kéjelgésből állott, Lucretia látásakor oly szenvedélyesen ragadtatott el annak szépsége által, miszerint nem titkolható el a hatást, melyet e nő reá gyakorolt, s titkon önként igazat adott Collatinus szavainak, azonban el nem feledheté azt, mit ez mondott, hogy „erélyesebbet Itália nem szült még mint neje!” s ez mint sértő gúny hangzott szüntelen fülébe, s csakis azon szándékkal ment Collatiába, hogy meggyőződjék, ha valóban oly forrón szereti-e Lucretia férjét; holott ez e korban Rómában ritka volt, mert a Tarquiniusok kora, kivált ez időben valódi erkölcsi sülyedés kora volt a római birodalomban. De meggyőződött a valóról, mely őt dühössé tette, s felébresztette benne örkölcstelen vágyait.

(Vége köv.)

remében Mányi Lajos zenekara közreműködésével egyházi czélra tánczestélyt rendez. Bérleti díj: Személy-jegy 1 frt. Család-jegy 2 frt. Kezdeté 8 órakor. Kögyes adományok a jótékonyságra köszönettel fogadtatnak.

Nyilatkozat.

Szegény szüleitől származván és jövömet fenyegető sötét felhőkbe burkolva látván, a borsod-miskolcai kölcsönös kifizetési és biztosító egyesületnél ke-

restem menedéket, — magamat f. é. szeptemberben 1500 frtra biztosítottván Daczára annak, hogy alig négy havi tagságom alatt — fizetendő díjak fejében 70 frtnál többet nem fizettem, mégis a tegnap történt menyegzőm alkalmával, az egyesület alapszabályai értelmében a biztoított összegnek felét 750 frt készpénzben kikaptam, míg a másik fele teljes egy évi tagságom leteltéig az egyesületnél deponálva marad.

Miért is örömmel indittatva látom magam ezen jótékony egyesület eszméjének méltánylását mindenkinek ajánlani; az ég áldását kérvén

azon egyénekre, kik ezen — a szegényeket gyógyoló intézetet életbe léptették.

Kelt S. a. Ujhelyben 1871. decz. 20-án.

Engel Teréz.

Nyiltposta

Z. M. Szada. Leveled távollétem miatt késő jutott kezemhez. A szervező gyűlés j. hó 10-én leend. lap mult havi számait közelebb küldenem.

BORÚTH ELEMÉR,
felelős szerkesztő és kiadótulajdonos.

Első magyar-gácsországi vasút

Legenye-Mihályi Homonnai része.

MENETREND

a személy-szállító vonatok számára.

Érvényes 1871. Deczember 25-től fogva további intézkedésig.

Homonna felől Legenye-mihályi felé 3 számú vegyes vonat indul

Homonna	—	—	—	5 óra 51 p. délelőtt
Örmező	—	—	—	7 " 17 p. "
Nátafalva (megálló hely)	—	—	—	7 " 31 p. "
Nagy-Mihály	—	—	—	8 " 10 p. "
Bánócz	—	—	—	8 " 44 p. "
T. Terebes Gálszécs	—	—	—	9 " 21 p. "
Velejte (megálló hely)	—	—	—	10 " 15 p. "
Legenye-Mihályi (vendéglő) érkezés	—	—	—	10 " 29 p. "

Legenye-mihályi felől Homonna felé indul

Legenye-mihályi (vendéglő) indul	—	—	—	1 óra 1 p. délután
Velejte (megálló hely)	—	—	—	1 " 21 p. "
T. Terebes Gálszécs	—	—	—	2 " 6 p. "
Bánócz	—	—	—	2 " 43 p. "
Nagy-Mihály	—	—	—	3 " 27 p. "
Nátafalva (megálló hely)	—	—	—	3 " 52 p. "
Örmező	—	—	—	4 " 13 p. "
Homonna (érkezés)	—	—	—	4 " 39 p. "

Az igazgatóság.

KARÁCSONI ÉS UJÉVI AJÁNDÉKOK

Felnőttek, mint gyermekek számára. A legnagyobb választékban s a legjutányosabb árakon kaphatók

Schön Fülöp

divatezikkék kereskedésében.

Jelentés.

Alulírott tisztelettel jelenti a nagyérdemű helybeli és vidéki közönségnek miszerint a Széchenyi téren levő s eddig Roth S. által bérelt étkező-helyiséget 1872. év január 1-ső napjától kibérelte, s ugyanazon nap meg is nyitja.

Jó konyha, kitért italok, s általában mind arról, mi a t. cz. közönség jogos kívánalma lehet, gondoskodva van, minek folytán alulírott reméli: hogy a t. közönség pártolandja, s becses látogatásaival oda segitendi: hogy minden idevágó igényeknek megfelelhessen.

S. a. Ujhely, decz. 28. 1871.

Teljes tisztelettel
Herman Mihály
vendéglős.

Eladás.

N. Rozvány községében, 800 — 1000 mázsára menő jó minőségű anya- és sarsuzsána, valamint 50 — 50 mázsa nyomtattott árpa és zabszalma szabad kézből eladandó; az eladásiár, és fizetési feltételek iránt, a t. oz. venni szándékozóknak alulírott, mint tulajdonos, felvilágosítással —

írásban vagy szóval — bármely időben szívesen szolgál S. a. Ujhelyben.

1-3

Kottán György.

Árlejtési hirdetmény.

A nagyméltóságú m. k. közmunka és közlekedési miniszterium 1871-ik évi november hó 22-én kelt 18497. sz. intézménnyel a bodrogi 1.1.3. 6 8 és 15 sz. uj és s 11 és 13 sz. régi átmetszésekben engedélyezett kiemelési munkálatoknak biztosítására egy újabb zárt ajánlati tárgyalásnak megtartása rendeltetett el.

A kiadandó köb mennyiség

a. I. rétegben 10532 3' 9" — 18958 ft 71 krral
a II. " 13468 3' 5" — 28072 ft 99 "
a III. " 20296 3, 0" — 78526 ft 51 "

Összesen 44297 4 2 — 125559 ft 21 krral

Ezen föld kiemelési munkálatok kiadásának biztosítására 1872-ik évi január 31-én délelőtti 9 órakor Sárospatakon az alólirt mérnöki hivatalnál zárt ajánlati tárgyalás fog tartatni.

Felkérletnek vállalkozni kívánók, ezen munka felvállalására vonatkozó, kellő bilyeggel ellátott írásbeli zárt ajánlataikat ellátva a vállalati egész összegnek 5% bánatpénzzel vagy ugyan annyi értékű magyar állampapírral, a tőzsdei ár szerint

Nyomatott Weiss Mór özvegyénél, S. a. Ujhelyben 1871.

számítva a fent kitett napon reggeli 9 óráig az alólirt hivatalhoz czimezve azon felirattal „Zárt ajánlat a bodrogi átmetszési föld munkálatokra“ ellátva és kelőben bepecsételve beküldeni, vagy személyesen elhozni.

A zárt ajánlatokban nemesak számokkal és betűkkel tisztán kiirandók a köbölénkenti ajánlati árak, hanem még határozottan ki is jelentendő, hogy ajánlattevő az ezen vállalatra vonatkozó általános és részletes építési feltételeket ismeri és magát azoknak minden kifogás nélkül aláveti.

Később beküldött, vagy a fentebbi feltételeknek meg nem felelő ajánlatok tekintetbe nem vétetnek.

Ugyan ezen alkalommal fog a nagyméltóságú m. k. közmunka és közlekedési miniszterium f. é. augusztus hó 9-én kelt 17,000 sz. intézvényével engedélyezett következő tiszai átmetszéseknél u. m.

a 36 sz. átmetszésnél III-ik réteg
1510—2—0—7305 ft 64 kr.

a 41 sz. átmetszésnél III-ik réteg
1198—1—6—5796 ft 12 kr.

a 45 sz. átmetszésnél III-ik réteg
787—3—0—3809 ft 43 kr.

Összesen III-ik réteg 3° 97—0—6—1691 ft 24 kr.

teljesítendő föld kiemelési munkálatok kiadásának biztosítására, ugyancsak a fentebbi feltételek mellett: szintén zárt ajánlati tárgyalás tartatni.

Ezen utóbbi vállalatra vonatkozó tervek és részletes feltételek alólirt hivatalnál a rerdés hivatalos órákban megtekinthetők.

Sárospatak 1871. deczember 18-án.

a II-ik folyamosztály m. k. mérnöki hivatal.

Magyar éjszakkéleti vasút.

Hirdetmény.

A folytonos esőzések következtében

Szerencs s a. ujhelyi

vonalon annyi pályafentartási munkák váltak szükségessé, hogy kénytelenítve vagyunk vonataink közlekedését a napi vonalokra korlátozni, miért ezennel van szerencsénk a t. cz. közönség tudomására hozni, miszerint

folyó hó 25-étől

fogva a szerencs s. a. ujhelyi vonalon csak délelőtti 8 óra 45 perczkor Szerencsről induló és 11 óra 34 perczkor S. a. Ujhelyre érkező III. számú, és a délutáni 2 óra 31 perczkor S. a. Ujhelyről induló és 4 óra 34 perczkor Szerencsre érkező 114. számú vegyes vonat fog közlekedni.

Pest, 1871. évi deczember 21-en.

A vezérigazgatóság.

VÉGE

252

0ttv - 25-21

254

B

111